

BIBLIOTECA FAGES DE CLIMENT

FIGUERES

CLUB DE LECTURA

Curs 2020-21

L'AMANT DE PICASSO

ISABEL CLARA SIMÒ

 Ajuntament
de Figueres
Alt Empordà

 Biblioteques
Diputació de Girona

**DILLUNS, 26 D'OCTUBRE
A 2/4 DE 5 DE LA TARDA**

Coordina:
Magda Bosch i Rocamora

Isabel-Clara Simó i Monllor

(Alcoi, l'Alcoià, 4 d'abril de 1943 - Barcelona, 13 de gener de 2020)

Esriptora, periodista i política valenciana. És considerada una de les autores modernes més importants de la literatura en català. Ha estat guardonada en múltiples ocasions. Entre altres distincions, el 1993 va rebre el Premi Sant Jordi de novel·la per *La salvatge*; el 1999 li va ser concedida la Creu de Sant Jordi per la seva trajectòria literària, i el 2001 li van atorgar el Premi Andròmina de narrativa per *Hum... Rita!: l'home que ensumava dones* i el Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians en assaig per *En legítima defensa*. També ha estat distingida amb el XIX Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira per *El meu germà Pol*.

Té obra traduïda a l'alemany, l'anglès, el basc, el castellà, el francès, el gallec, l'italià, el neerlandès i el suec.

Biografia

Isabel-Clara Simó era llicenciada en Filosofia per la Universitat de València en Periodisme i doctorada en Filologia romànica. Va exercir de professora a Bunyol i a l'IES Ramon Muntaner de Figueres, ciutat on van néixer els seus fills, i també a l'IB Sant Josep de Calassanç de Barcelona. Va passar al periodisme el 1972 com a directora del setmanari *Canigó* i col·laborà habitualment en diversos mitjans de comunicació. En els seus contes i novel·les ha creat uns personatges complexos que mantenen relacions conflictives, com *La Nati* (1991), *Raquel* (1992), els d'*Històries perverses* (1992) o els de *T'imagines la vida sense ell?* (2000). Obres com *Júlia* (1983) o *D'Alcoi a Nova York* (1987) han estat ambientades a Alcoi, la seva ciutat natal.^[5] La seva novel·la *El mossèn* (1987), sobre Jacint Verdaguer, va ser adaptada a la ràdio per Catalunya Ràdio.

Ha estat guardonada, entre d'altres, amb el premi Sant Jordi 1993 per *La salvatge*. Va ser delegada del Llibre del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. El 1999 és distingida amb la Creu de Sant Jordi per la seva trajectòria. El recull de relats *Dones* (1997) ha estat objecte d'una adaptació cinematogràfica l'any 2000. De publicació més recent són llibres com *L'home que volava en el trapezi* (2002) o la recopilació dels seus articles apareguts al diari *Avui*, amb el títol d'*En legítima defensa*. També s'ha de parlar de l'èxit de crítica i públic de l'obra teatral *Còmplices*, portada a l'escena per Pep Cortès.

Isabel-Clara Simó rep el Premi Trajectòria de mans de Josep Maria Castellet. A la dreta, Carles Solà; al fons, Jordi Boixaderas i Albert Pèlach

El 1993 guanyà el Premi Crítica Serra d'Or de narració per *Històries perverses*. L'any 2001 li és atorgat el premi Andròmina pel llibre *Hum... Rita!: L'home que ensumava dones*, i el 2004, el Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians en la modalitat d'assaig per *En legítima defensa*. L'any 2007 va conquerir el Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira amb l'obra *El meu germà Pol*.

Com a periodista, va exercir de directora del setmanari *Canigó*, va ser columnista al diari *Avui* i ara al *Punt Avui*. Va ser delegada del Llibre del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

El 2008 va ser distingida amb els Premis Joan Coromines que atorga la Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (CAL) a persones i col·lectius que han destacat pel seu compromís en la normalització de la llengua catalana, la cultura i la nació.

L'any 2009 va rebre el Premi Trajectòria en el marc de la Setmana del Llibre en Català. Segons l'organització, aquest guardó reconeix l'extensa obra de l'escriptora i la seva implicació en la defensa de la llengua. Van completar la cita literària una glossa a l'homenatjada de l'exrector de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), Carles Solà, i una lectura de poemes inèdits de l'autora per part de l'actor Jordi Boixaderas. El 2013 també va ser reconeguda per l'Ajuntament d'Alcoi amb la concessió de la medalla d'or de la ciutat i el nomenament com a filla predilecta.^[5]

L'any 2016 se li va atorgar la Medalla d'Honor de la Xarxa Vives d'Universitats. A la tardor, va esdevenir la nova degana de la Institució de les Lletres catalanes, en substitució de Francesc Parcerisas.

El 2017 va rebre el Premi d'Honor de les Lletres catalanes.

El 7 d'agost de 2019 l'escriptora faria saber públicament la lluita que mantenia contra una malaltia. Moriria el 13 de gener de l'any 2020 a causa d'aquesta malaltia a l'edat de 76 anys. (Extret de la Viquipèdia)

PARLA ISABEL CLARA SIMÓ:

<https://www.ccma.cat/tv3/alacarta/via-llibre/isabel-clara-simo-lamant-de-picasso/video/5494773/>

https://www.youtube.com/watch?v=9k_HnCU30IQ

L'amant de Picasso

Isabel-Clara Simó

«Ell m'ha pintat, m'ha esculpit, m'ha dibuixat desenes de vegades...», escriu Fernande Olivier a Gertrude Stein l'any 1908 sobre Pablo Picasso. Olivier va ser una de les primeres parelles sentimentals del pintor, amb qui va compartir un període clau per a la història de l'art. Al seu costat, Olivier va viure l'efervescència cultural i vital d'aquell París on es produïa l'esclat de l'avantguarda. Amb ell, va viatjar a Horta de Sant Joan, on Picasso va descobrir un paisatge essencial per a la seva obra. I sense ell, anys a venir, la bella Fernande continuaria recordant el temps compartit.

Isabel-Clara Simó, gràcies a una prosa elaborada i brillant, ens acostava la figura de la gran amant del primer Picasso. I així, a més d'il·luminar la biografia del pintor, ens permet conèixer qui fou de debò aquella dona extraordinària coneguda com Fernande Olivier.

